

Αξιότιμε κύριε Δήμαρχε,

Κυρία Υφυπουργέ,

κύριε Γενικέ Γραμματέα Νέας Γενιάς,

κύριε Γενικέ Γραμματέα της Βουλής των Ελλήνων,

κύριε Πρέσβη της Γερμανίας,

κυρίες και κύριοι, αγαπητές μου μαθήτριες και μαθητές,

Φέτος εορτάζουμε το Διεθνές Έτος για το Δάσος με συνέδρια του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και πολλές πανηγυρικές εκδηλώσεις σε όλο τον κόσμο και ανοίγουμε το Ευρωπαϊκό Έτος Εθελοντισμού.

Αυτά αποτελούν μια καλή αφορμή να συγκεντρωθούμε σε μια ιστορική τοποθεσία για την Ελληνική Ιστορία και τις ελληνογερμανικές σχέσεις: Ως μνήμη σε περασμένα σκοτεινά χρόνια, αλλά και ως εχέγγυο για μια ειρηνική συμβίωση των λαών των χωρών μας και όλου του κόσμου. Και όποιος ακόμα και τώρα συνειδητοποιεί, πόσο λίγο είναι διασφαλισμένη η ειρήνη και η ασφάλεια για εκατοντάδες εκατομύρια ανθρώπων, γνωρίζει ότι η διασφάλιση της ειρήνης είναι πολύ σημαντικό και καθόλου αμελητέο καθήκον.

Οι Ελληνίδες και οι Έλληνες έπρεπε να το ζήσουν πριν από λίγα χρόνια μπροστά στο κατώφλι της χώρας, στα Βαλκάνια.

Το Διεθνές Έτος του Δάσους όμως θυμίζει σε όλους μας, ότι ως άνθρωποι δεν πρέπει να μάθουμε να ζούμε ειρηνικά μεταξύ μας μόνο, αλλά να μάθουμε επίσης να προσέχουμε τη φύση, να τη σεβόμαστε, να ζούμε ειρηνικά σε αυτήν και να βοηθήσουμε για την εξυγίανση της και το καλό της. Όχι τόσο για δικό μας όφελος, αλλά για τα παιδιά μας και δικά τους παιδιά, τα οποία σε αντίθετη περίπτωση θα υποστούν μεγάλης έκτασης βλάβες, πληρώνοντας το δικό μας λογαριασμό.

Πρέπει επίσης, εκεί που ζούμε και έχουμε την ευθύνη, να αρχίσουμε με δράση και να μην αρκεσθούμε σε ψηφίσματα και προγράμματα: Είναι απαραίτητα, αποτελούν πυξίδα - όμως χρειάζεται η δική μας ενεργός συμμετοχή, ειδάλλως δεν θα αλλάξει τίποτα πάνω στη γη μας.

Χρειαζόμαστε χιλιάδες, εκατομύρια προσπάθειες για την εξυγίανση της φύσης, οι οποίες θα είναι αποφαστικές για τη ζωή όλων των λαών του πλανήτη μας και των μελλοντικών γενεών.

Γερμανοί Φιλέλληνες και Ελληνίδες και Έλληνες από όλες τις περιοχές της Γερμανίας, από όλες τις κοινωνικές ομάδες, πολιτικά κόμματα, καθηγητές πανεπιστημίου, ο Ορθόδοξος Μητροπολίτης της Γερμανίας και ηγετικές προσωπικότητες του συνδικαλιστικού κινήματος όπως ο Μιχάλης Βασιλειάδης από τη Χημική Βιομηχανία, ο Klaus Wiesehuegel από την οικοδομή και η Margret Moenig-Raane από τον τομέα της παροχής υπηρεσιών καθώς και απλοί πολίτες, ένωσαν τις δυνάμεις τους για να συμβάλλουν ανάλογα με τις δυνατότητες τους, ώστε οι συνεργάτιδες και οι συνεργάτες μας στην Ελλάδα, οι οποίοι επιφορτίστηκαν με τον μεγαλύτερο όγκο εργασίας και θα συνεχίσουν και στο μέλλον, να έχουν μια μικρή υποστήριξη για την μέχρι τώρα προεργασία, την διαθεσιμότητα τους, την

προετοιμασία του εδάφους, την δενδροφύτευση, την άρδευση και την φροντίδα του δάσους τα χρόνια που ακολουθούν μετά την αναδάσωση.

Η κυρία Τσοκίδου από το ελληνικό τμήμα της Deutsche Welle με ερώτησε προχθές: «Πολύ ωραία η δενδροφύτευση, είναι χρήσιμη και σημαντική, αλλά γιατί στην Καισαριανή και γιατί βελανιδιές? Αναπτύσσονται πολύ αργά.»

Η αρχή του ταξιδιού έγινε το 2007, όταν κάηκε η Πελοπόννησος, όταν η φίλη μου Rita Haller-Haid από τη φλεγόμενη Πελοπόννησο και η κουμπάρα μου Βάλια Ξενίδου από τη Λευκάδα τηλεφώνησαν στον άνδρα μου και εμένα στη Σύρο, και οι δύο αναστατωμένες από τις τηλεοπτικές ανταποκρίσεις. Η απάντηση του άνδρα μου Κώστα και εμένα ήταν: Κλείστε την τηλεόραση και να σκεφτούμε, τι θα κάνουμε.

Οπότε τηλεφώνησα σε δύο φίλες μου στην Αθήνα, την Vera Dimoroulou-Vosiki και Christina Alexoroulou γαι το τι μπορούμε να κάνουμε.

Μας πρότειναν να υποστηρίξουμε την Εθελοντική Δασοπροστασία Δήμου Καισαριανής, μια εθελοντική ομάδα με μακρόχρονη παρουσία και δράση, με ορατά αποτελέσματα στη διατήρηση του οικοσυστήματος στον Υμηττό με αντίτιμο μάλιστα και μια ανθρώπινη ζωή, του Δημήτρη Καραμολέγκου, το 1998. Και τα μέλη της Επιτροπής της Δασοπροστασίας Θανάσης Εξαρχόπουλος και Βαγγέλης Στογιάννης στην επαφή που είχαμε μας έπεισαν με το παραπάνω για την ποιότητα της ομάδας.

Ο τότε Δήμαρχος Καισαριανής Σπύρος Τζόκας, όπως και ο νυν Δήμαρχος Καισαριανής Αντώνης Καμπάκας αγκάλιασαν την προσπάθεια και άνοιξαν το δρόμο για την πραγματοποίησή της.

Και για να λειτουργήσει το όλο εγχείρημα χρειαζόταν κάποιος, ο οποίος θα ανελάμβανε την καθόλου εύκολη οργανωτική διαχείριση καθώς και την μεσολαβητική μεταξύ της Ελληνικής και της Γερμανικής κουλτούρας λειτουργία: Ο Χρίστος Αλεξόπουλος. Όλοι τους και προ πάντων οι εθελοντές της Δασοπροστασίας αξίζουν το σεβασμό μας.

Και οι δικοί μας πυροσβέστες από το Tübingen, Karl Hermann και «Μιχάλης» Oser, οι οποίοι έφεραν το πυροσβεστικό όχημα «Αλάριχος» κατά τη διάρκεια των διακοπών τους στην Αθήνα, μου είπαν: «Σεβόμαστε τους εθελοντές μας πυροσβέστες στην Καισαριανή και αυτό που κάνουν γυναίκες και άνδρες είναι αξιοθαύμαστο. Χωρίς ουσιαστική κρατική υποστήριξη, χωρίς επαρκή εξοπλισμό. Είναι ΗΡΩΕΣ»

Γι' αυτό και βοηθούν οι πυροσβέστες του Tübingen, και η «Γερμανοελληνική Εταιρεία» του Tübingen έχει αποκτήσει σχέση ζωής με τους εθελοντές της Δασοπροστασίας. Στις προτεραιότητες του Tübingen μάλιστα είναι εκτός από την ενίσχυση με υλικά μέσα να συμβάλλει και για την πραγματοποίηση της πρότασης του Χρίστου Αλεξόπουλου, με την υποστήριξη του Γενικού Γραμματέα Νέας Γενιάς κύριου Γιάννου Λιβανού, για την δημιουργία ενός ευρωπαϊκού δικτύου εθελοντών για την προστασία του περιβάλλοντος και ενός ανάλογου κέντρου εκπαίδευσης, με έδρα την Καισαριανή.

Κλείνοντας την ομιλία μου, αφού ευχαριστήσω θερμά τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων Φίλιππο Πετσάλνικο, την Υφυπουργό κυρία Άννα Νταλάρα και τον Γενικό Γραμματέα Νέας Γενιάς κύριο Γιάννο Λιβανό για την υποστήριξη τους, θα ήθελα να πω και δύο λόγια για την επιλογή της βελανιδιάς για την αναδάσωση του λόφου του Αράπη.

Οι βελανιδιές όπως και οι ελιές είναι αυτόχρθονα δέντρα της Αττικής γης. Είναι χρήσιμες για το περιβάλλον, συγκρατούν το νερό, έχουν πλούσια και δροσερή σκιά, και μετά από μια πυρκαγιά αναπτύσσονται πάλι. Είναι επίσης ένα καλό σύμβολο για την καρτερικότητα και τη θέληση για ζωή των ανθρώπων της Καισαριανής, των προσφύγων που επέζησαν από την Μικρασιατική Καταστροφή, το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Εμφύλιο. Και συνεχίζουν να χτίζουν το μέλλον των οικογενειών τους.

Δεν αναπτύσσονται γρήγορα, αλλά ζούν πάνω από 1000 χρόνια και θα χαίρονται το βελανιδόδασος τα παιδιά μας και οι επόμενες γενιές, ενθυμούμενες τις γενιές των προγόνων τους.

Στα μικρά δενδρύλια της βελανιδιάς και τα προβλαστημένα βελανίδια ευχόμαστε

ΝΑ ΤΑ ΧΙΛΙΑΣΟΥΝ !

Dr. Sigrid Skarpelis-Sperk
Προέδρος της Ένωσης Γερμανο-Ελληνικών Εταιρειών